

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9Co/162/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2111202359
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Klepancová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2111202359.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Klepancovej a členiek senátu JUDr. Evy Barcajovej a JUDr. Evy Behranovej v právnej veci navrhovateľa: Bc. R. D., narodený XX.XX.XXXX, bytom F., H. X, zastúpený advokátom JUDr. Dušanom Kubánim, Piešťany, Teplická 121, proti odporcovi: Stredná priemyselná škola dopravná Trnava, Trnava, Študentská 23, IČO: 00 491 861, zastúpená advokátkou JUDr. Tatianou Chrenkovou, Piešťany, Adama Trajana 12, o náhradu mzdy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 13C/20/2011-405 zo dňa 24. októbra 2014 v zamietajúcej časti takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti p o t v r d z u j e .

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa rozsudkom zo dňa 24.10.2014 uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi 9,5% ročný úrok z omeškania zo sumy 548,10 eur od 11.03.2009 do 30.12.2012, ďalej náhradu mzdy za mesiac február 2009 až júl 2009 mesačne vo výške 688,44 eur spolu s príslušným ročným úrokom z omeškania od termínu splatnosti jednotlivých splátok do zaplatenia. Vo zvyšku návrh na náhradu mzdy zamietol. O náhrade trov konania rozhodne samostatným uznesením do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Svoje rozhodnutie podrobne odôvodnil právne ustanoveniami Zákonníka práce v znení účinnom do 31.08.2011, najmä ustanovením § 79 ods. 1 a 2. Vecne odôvodnil svoje rozhodnutie vykonaným dokazovaním výsluchom účastníkov konania a ich právnych zástupcov, oboznámením sa s listinnými dôkazmi, predloženými účastníkmi konania a vyžiadanými súdom. Navrhovateľ žiadal náhradu mzdy od odporcu za čas od 01.02.2008, svoj návrh postupne upravoval s tým, že napokon sa predmetom tohto konania stal návrh navrhovateľa na náhradu mzdy celkom do termínu 09.05.2011. V priebehu konania navrhovateľ rozširoval svoj návrh na začatie konania, čiastočne bral návrh späť v závislosti od úkonov odporcu, keď odporca hradil čiastočne navrhovateľovi náhradu mzdy. Odporca v priebehu konania žiadal súd, aby navrhovateľovi náhradu mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov primerane znížil, prípadne vôbec nepriznal s poukazom na ustanovenie § 79 ods. 2 Zákonníka práce v znení účinnom do 31.08.2011. Návrh odôvodnil tým, že navrhovateľ požaduje náhradu mzdy za 39 mesiacov a odporca nedisponuje takými finančnými prostriedkami na uspokojenie požiadavky navrhovateľa. Namietal tvrdenie navrhovateľa o tom, že sa uchádzal o zamestnanie. Navrhovateľ zaslal písomne nesúhlas s rozviazaním pracovného pomeru, žiadne ďalšie písomné požiadavky na zaradenie do pracovného procesu odporcovi neposlal. Navrhovateľ namietal, že zbytočná dĺžka doby trvania súdneho sporu o neplatnosť výpovede bola spôsobená konaním odporcu. Odporca vedel o dôvodoch neplatnosti výpovede zo dňa 25.09.2007 a napriek tomu pokračoval v súdnom spore o jej neplatnosť. Zo skutočnosti, že navrhovateľ nepožiadaval o zaradenie do evidencie uchádzačov o zamestnanie nemožno vyvodiť záver, že konanie bolo účelové a preukazuje jeho neochotu pracovať.

Vzhľadom na vek navrhovateľa a vysokú nezamestnanosť v SR nie je možné nájsť si rovnocennú alebo výhodnejšiu prácu, než akú mal u odporcu. Súd prvého stupňa po zistení skutkového stavu a uvážení všetkých okolností prípadu dospel k záveru, že návrh odporcu na limitáciu náhrady mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov je čiastočne dôvodný. Pri rozhodovaní o náhrade mzdy nad obdobie 12 mesiacov súd spravidla zisťuje okolnosti, ktoré súvisia so zabezpečením zamestnanca a nie okolnosti týkajúce sa pomerov zamestnávateľa. Po uplynutí lehoty podľa ustanovenia § 79 ods. 2 Zákonníka práce ustupuje do pozadia sankčná a satisfakčná povaha náhrady mzdy a zvyrazňuje sa jej sociálna funkcia. Ide o to, či chovanie zamestnanca pri zabezpečovaní si ďalšieho zárobku, resp. iného príjmu, je korektné. Krátenie alebo nepriznanie prichádza do úvahy, ak zamestnanec vlastnou vinou zanedbal možnosť zarobiť si a tak si aspoň čiastočne nahradiť ušlý príjem, alebo naopak, ak niekde zarábala toľko, že žiadnu ujmu neutrpel. Výpoveďou navrhovateľa bolo preukázané, že po neplatnom skončení pracovného pomeru výpoveďou zo dňa 25.09.2007 sa o prácu u iného zamestnávateľa neuchádzal. Odporcovi oznámil, že trvá na ďalšom zamestnaní, do práce u odporcu sa nežiadal. Od 02.09.2006 je poberateľom starobného dôchodku. Aj vzhľadom na túto skutočnosť navrhovateľ nebol po neplatnom skončení pracovného pomeru evidovaný na úrade práce. Odporca poukázal na to, že bolo u neho k dispozícii jedno voľné pracovné miesto na pozícii majster odbornej výchovy dňa 13.07.2009, dňa 23.02.2010 bolo k dispozícii voľné pracovné miesto na pozíciu majster odbornej výchovy, taktiež dňa 14.06.2010. Súd prvého stupňa mal jednoznačne preukázané, že navrhovateľ v období od februára 2008 si nehľadal iné zamestnanie, nesnažil sa vykryť stratu na zárobku, ktorá mu vznikla v dôsledku výpovede zo strany odporcu, uspokojil sa s poberaním starobného dôchodku. Tvrdenie navrhovateľa, že vzhľadom na vysoký vek a nezamestnanosť v SR na trhu práce sa nemôže zamestnať, je vyvrátené potvrdením úradu práce, že na trhu práce boli voľné pracovné miesta majstra odbornej výchovy. K dĺžke trvania súdneho konania súd uviedol, že odporca mal právo brániť sa v konaní o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru, toto právo je súčasťou jeho práva na súdnu ochranu. V danom prípade nešlo o vec skutkovo jednoduchú, naopak zložitú a náročnú na právne posúdenie veci. Odporca nemohol ovplyvniť dĺžku trvania odvolacieho konania. Vo veci nie je právne významná ani skutočnosť, či odporca disponuje dostatkom finančných prostriedkov na vyplatenie náhrady mzdy. Zo zistených skutočností je zrejmé, že navrhovateľ od 01.09.2005 nespĺňal kvalifikačné predpoklady pre učiteľa predmetu prax na strednej škole, odporca ho nemohol zamestnávať prácou podľa pracovnej zmluvy, keďže nemal kvalifikáciu potrebnú na výkon pedagogickej práce u odporcu, nespĺňal požiadavku odbornej spôsobilosti, ktorou bolo vysokoškolské vzdelanie druhého stupňa príslušného alebo príbuzného študijného odboru. Súd považoval za rozpor s dobrými mravmi priznať navrhovateľovi plnú náhradu mzdy podľa jeho návrhu. Výkon práva uplatniť náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru nemôže v žiadnom prípade byť zneužitím práva. Nad priznanú náhradu mzdy za 12 mesiacov nastupuje už len jej sociálna funkcia. Vzhľadom na to treba konštatovať, že v konaní nebola preukázaná korektná snaha navrhovateľa aspoň čiastočne nahradiť si ušlý príjem, navrhovateľ v rozhodujúcom období nespĺňal kvalifikačné predpoklady na výkon práce u odporcu podľa pracovnej zmluvy. Súd prvého stupňa z týchto dôvodov dospel k záveru, že navrhovateľom uplatnená náhrada mzdy za celú dobu až do 09.05.2011 je výkonom práva v rozpore s dobrými mravmi. Odporca sám vyplatil navrhovateľovi mzdu nad rámec 12 mesiacov. Súd prvého stupňa zároveň priznal navrhovateľovi úrok z omeškania podľa aktuálnych výplatných termínov. Takto priznanú náhradu mzdy spolu s náhradou mzdy odporcom vyplatenú považoval súd prvého stupňa za dostatočnú a zodpovedajúcu účelu a funkciám náhrady mzdy, t.j. jej satisfakčnú, sankčnú a sociálnu funkciu. Náhrada mzdy priznaná spolu s vyplatenou náhradou mzdy odporcom je pre navrhovateľa dostatočnou satisfakciou ako aj sociálnou ochranou, je aj zároveň dostatočnou sankciou pre odporcu za postup, ktorý zvolil pri skončení pracovného pomeru s navrhovateľom. Pokiaľ ide o náhradu mzdy za obdobie od augusta 2009 do 09.05.2011, súd prvého stupňa v tejto časti vyhovel návrhu odporcu o nepriznanie ďalšej náhrady mzdy. Mal za to, že nárok navrhovateľa na náhradu mzdy za toto obdobie je výkonom práva v rozpore s dobrými mravmi. Navrhovateľ nespĺňal kvalifikačné predpoklady pre výkon práce u odporcu podľa pracovnej zmluvy, náhrada mzdy za ďalšie obdobie by už nespĺňala svoju sociálnu funkciu, navrhovateľ ako starobný dôchodca nebol odkázaný na príjem zo zamestnania, nesnažil sa nájsť si inú pre neho vhodnú prácu, celková suma odporcom v konaní vyplatené náhrady mzdy spolu s úrokom z omeškania ako aj náhrady mzdy s príslušenstvom priznanej rozhodnutím považuje súd vzhľadom na zistené okolnosti za dostatočné. Vo zvyšnej časti preto súd prvého stupňa návrh navrhovateľa na náhradu mzdy zamietol.

V zákonnej lehote proti tomuto rozsudku súdu prvého stupňa v zamietajúcej časti podal odvolanie navrhovateľ. Zaoberal sa výpoveďou zo dňa 25.09.2007 podľa § 63 ods. 1 písm. d) Zákonníka práce, ktorú dal odporca navrhovateľovi. U odporcu neexistovala organizačná zmena zakladajúca

možnosť odporcovi dať navrhovateľovi výpoveď. Zo skutočnosti, že navrhovateľ nepreukázal žiadosť o zaradenie do evidencie uchádzačov o zamestnanie a počas trvania súdneho sporu sa nezamestnal u iného zamestnávateľa, nemožno vyvodiť záver, že jeho konanie bolo účelové a preukazuje jeho neochotu pracovať. Interpretácia povinnosti zamestnanca zapojiť sa do pracovného pomeru u iného zamestnávateľa alebo, že zamestnanec, s ktorým bol neplatne skončený pracovný pomer, nemôže mať iný príjem, napríklad dôchodok, je v rozpore s článkom 2 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky. Takáto povinnosť zamestnanca alebo zákaz alebo obmedzenie voči zamestnancovi neexistuje. Z neexistujúcej povinnosti nemožno pre zamestnanca vyvodiť nepriaznivé dôsledky v podobe zníženia, prípadne nepriznania náhrady mzdy. Vzhľadom na neexistujúcu povinnosť navrhovateľa počas súdneho sporu o neplatnosť výpovede z pracovného pomeru zamestnať sa u iného zamestnávateľa a neexistujúci zákaz súbehu pracovného pomeru a poberanie starobného dôchodku, závery a súdne rozhodnutia a judikáty, nemožno vyvodzovať pre zamestnanca nepriaznivé dôsledky v podobe zníženia, prípadne nepriznania náhrady mzdy. Rozsudok Okresného súdu Trnava sp. zn. 13C/20/2011-405 zo dňa 24.10.2014 v časti nepriznania náhrady mzdy navrhovateľovi za obdobie od 8/2009 až 4/2011 a za obdobie od 01.05.2011 do 09.05.2011 s príslušenstvom považuje navrhovateľ za nesprávny, neobjektívny. Súdne rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, je v rozpore s platnými právnymi predpismi a ústavou SR. V danom prípade boli porušené navrhovateľove ústavné práva zaručené napríklad v čl. 12 ods. 1 Ústavy SR. Navrhovateľ navrhoval, aby odvolací súd v zamietajúcej časti vyhovel návrhu navrhovateľa a priznal mu náhradu mzdy za mesiac august 2009 až do 09.05.2011 v uplatnenej mesačnej výške spolu s ročným úrokom z omeškania podľa aktuálneho stavu v jednotlivých výplatných termínoch, prípadne zrušil rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti a vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie. Zároveň uplatnil náhradu trov súdneho konania a právneho zastupovania.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa nevyjadril, odvolací návrh nepodal.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému bol tento opravný prostriedok prípustný (§ 201 a 202 O.s.p.), preskúmal vec podľa ustan. § 212 ods. 1 O.s.p., posúdil v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania, prejednal bez nariadenia pojednávania podľa ustan. § 214 ods. 2 O.s.p., a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa v odvolaní napadnutej zamietajúcej časti je vecne správny.

Senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia z.č. 757/2004 Z.z.).

Odvolací súd vo veci rozhodol podľa § 214 ods. 2 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania tak, že rozsudok verejne vyhlásil, keďže vec bola ústne prejednaná pred súdom prvého stupňa a v odvolacom konaní nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, súd prvého stupňa nerozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania a nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nejde o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, a nariadenie pojednávania nevyžaduje ani dôležitý verejný záujem.

Podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.) po preskúmaní napadnutého rozsudku a predloženého spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvého stupňa zistil v potrebnom rozsahu skutkový stav, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, vec správne právne posúdil a svoje rozhodnutie náležite odôvodnil. Odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a v podrobnostiach na toto poukazuje.

Pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie navrhovateľom uplatneného nároku, odvolací súd v celom rozsahu zdieľa právne závery prvostupňového súdu vo veci, preto s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku.

Z výsledkov dokazovania a z odôvodnenia odvolania nemožno vyvodiť dôvod, pre ktorý by sa odvolací súd mal odchyliť od záverov súdu prvého stupňa a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi.

Obsah odvolania je zhodný s predchádzajúcim obsahom písomných i ústnych podaní navrhovateľa, a preto i samotné odôvodnenie rozhodnutia vo vzťahu k námietkam účastníka je úplné aj pokiaľ ide o odvolanie. Navrhovateľ v odvolaní neuvádza žiadne nové relevantné skutočnosti a neprekлада ďalšie dôkazy, ktoré by neboli zistené alebo vyhodnotené súdom prvého stupňa.

Keďže súd prvého stupňa napadnutý rozsudok vo všetkých jeho častiach riadne odôvodnil, zároveň sa vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre rozhodnutie, odvolací súd s týmto odôvodnením plne stotožňuje.

Účelom náhrady mzdy poskytovanej podľa § 79 odsek 1 Zákonníka práce v znení platnom v čase do 31.08.2011 je reparovanie ujmy, ktorú zamestnanec utrpel v dôsledku toho, že zamestnávateľ mu po neplatnom skončení pracovného pomeru prestal v rozpore s § 47 ods. 1 ZP pridelovať prácu podľa pracovnej zmluvy napriek tomu, že zamestnanec trval na ďalšom zamestnaní a bol ochotný a schopný prácu podľa pracovnej zmluvy vykonávať.

Ustanovenie § 79 odsek 2 Zákonníka práce v znení platnom v čase do 31.08.2011 umožňuje znížiť, prípadne vôbec nepriznať zamestnancovi náhradu mzdy, ak celkový čas, za ktorý by sa mu mala poskytnúť náhrada mzdy, presahuje dvanásť mesiacov. Podmienkou zníženia, resp. nepriznania náhrady mzdy je uplatnenie tohto nároku zamestnávateľom na súde.

V preskúvanom prípade by priznanie mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov vo väčšej miere ako to urobil súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí zásadným spôsobom odporovalo nielen dobrým mravom, ale aj zásadám spravodlivosti a primeranosti. Navrhovateľ v priebehu konania o neplatnosť skončenia pracovného pomeru zo strany odporcu nepreukázal, že by bol ochotný vykonávať prácu u odporcu, nepreukázal, že sa uchádzal o zamestnanie u iného zamestnávateľa.

Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v odvolaní napadnutej zamietajúcej časti ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 224 ods. 4 O.s.p. tak, že o trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa z dôvodu, že o trovách konania súd prvého stupňa nerozhodoval, toto rozhodnutie ponechal na samostatné uznesenie.

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.